

everyY

โม้เงินฮวน (莫晨欢) เขียน

Tear แปล

Cyril ภาพ

UACG

ทีมสืบสวน
อุบัติเหตุ
ทางอากาศ

UACG空难调查组

3

คำนำ

หลังจากได้ลองลิ้มรสความเข้มข้นปนหวานของเรื่องราวในสองเล่มก่อนหน้านี้มาแล้ว ต้องบอกก่อนเลยว่าในเล่มสามนี้ความเข้มข้นก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ที่เพิ่มเติมคือมวลของความหวานที่จะมีมากขึ้น

ในเล่มนี้จะเป็นเรื่องราวที่ทีม UAAG เดินทางไปสืบสวนคดีเครื่องบินตกที่ร้อนขึ้นมาใหม่ เพราะมีพยานบุคคลปรากฏตัวเพิ่มเติม และในระหว่างนั้นความสัมพันธ์ของ 'ผู้เจิง' และ 'จั่วหวน' ก็ดูจะพัฒนาไปพร้อมๆ กับการสืบคดีตรงหน้า นอกจากนี้คดีของโรเกอร์ 318 ที่ติดอยู่ในใจของผู้เจิงตลอดมาก็เริ่มมีเบาะแสสำคัญที่อาจนำไปสู่การคลี่คลายคดีได้ในที่สุด

แต่แล้วความหวานขึ้นที่ดำเนินไปท่ามกลางการสืบคดีก็กลับเริ่มมีเค็มกลางของน้ำตา เมื่อความสัมพันธ์ที่ดูกำลังไปได้สวยกลับต้องมาสั่นคลอนด้วยเหตุผลบางอย่าง...คนสองคนที่ร่วมกันฟันฝ่าปัญหามากมายจะสามารถก้าวข้ามปัญหาหัวใจในครั้งนี้ไปได้หรือไม่ มารวมเอาใจช่วยคนทั้งสองที่ต้องผ่านบทพิสูจน์หัวใจไปด้วยกันใน 'UAAG ทีมสืบสวนอุบัติเหตุทางอากาศ' เล่มสามกันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* โลวินซ์

เจ้าหน้าที่สืบสวนมากความสามารถของ NTSB ที่คุ้นเคยกับทีม UAAG เนื่องจากต้องร่วมงานกันอยู่บ่อยครั้ง ทั้งยังเป็นอดีตเพื่อนร่วมงานของลุงโจเซฟ ถือได้ว่าเป็นคนที่รู้ข้อมูลในวงการการสืบสวนอุบัติเหตุทางอากาศเป็นอย่างดี

* จั๋วจิ่ง

พ่อบังเกิดเกล้าของจั๋วหนวน ชายวัยกลางคนผู้หล่อเหลา งามสง่าอย่างที่กาลเวลาไม่อาจทำอะไรเขาได้ แต่ถึงแม้ว่าจะมีพร้อมทั้งรูปโฉมและรูปทรัพย์ เขากลับไม่ประสบความสำเร็จในเรื่องครอบครัว

บทที่ 50

อากาศในห้องที่มีแสงสลัวพลันแข่งค้ำไปในชั่วพริบตา
ผู้หญิงเผลอปาก ก่อนจะเบนสายตาดูออกอย่างอึดอัด
ทว่าคนที่ถูกเห็นทั้งหมดกลับไม่มีปฏิกิริยาใด หลังค้ำสายตาดูอยู่ที่
เสี้ยวหน้าแข็งทื่อของชายหนุ่มไม่ก็วินาที ส่วนลึกในดวงตาของจ้าวหนก็มีแว
ยั่วเย้าวาบผ่าน

เขากระแจะเข้าไปใกล้อีกฝ่ายแล้วพูดเสียงค่อย "นายเห็นอะไรเข้าล่ะ"

ผู้หญิง "..."

จ้าวหน "ถือว่าฉันเสียเปรียบนะ"

ผู้หญิงยังคงเบือนหน้าหนีโดยไม่ยอมตอบ

จ้าวหนยิ้มกริ่ม ก่อนจะเลิกหยอกล้อคนคนนี้อีก เขาขยับสองแขน
กดไปบนแป้นพิมพ์ และในขณะที่พิมพ์ก็พูดไปว่า "ถ้าจะอาศัยการคำนวณ
ทั้งหมดมาคำนวณตำแหน่งที่แน่ชัดของโรเกอร์ 318 ต้องบอกเลยว่าความ
น่าจะเป็นใกล้เคียงกับศูนย์แบบอนันต์"

ผู้หญิงหันหน้ามา "เมื่อที่คุณบอกว่าจะคำนวณออกมาว่าโรเกอร์ 318
อยู่ที่ไหน"

สนใจเรื่องนี้มากจริงๆ ด้วย?

ประโยคนี้พลันผุดขึ้นมาในใจ จ้าวหนตอบ "อืม" เสียงเบาแล้วพิมพ์ต่อ
โดยไม่ได้หันไปมองชายหนุ่มที่หมอบอยู่ข้างกาย

"การคำนวณออกมาว่ามันอยู่ที่ไหนก็คือการคำนวณตำแหน่งคร่าวๆ ของมัน มหาสมุทรแปซิฟิกกว้างใหญ่ขนาดไหนรู้ไหม" ไม่รอให้ผู้เชิงตอบ เขาก็ว่าต่อ "หนึ่งร้อยหกสิบห้าล้านสองแสนห้าหมื่นตารางกิโลเมตร รู้ใหม่ว่านี่หมายความว่าไง ทั้งโลกมีพื้นที่บนบกประมาณหนึ่งร้อยสี่สิบเก้าล้าน ตารางกิโลเมตร ต่อให้ตัดพื้นที่ส่วนใหญ่ของมหาสมุทรแปซิฟิกออกไป...อืม ต่อให้เครื่องบินลำหนึ่งจะเคลื่อนที่ไปตามกระแสน้ำมหาสมุทรยังไงก็ไม่มีทาง ลอยจากแคนาดาไปถึงออสเตรเลียได้หรอก ก็คือคำนวณแค่นานน้ำรอบๆ ชายฝั่งแคนาดา ขอบเขตการกู้ซากเครื่องบินที่ NTSB ให้คือห้าล้านตาราง กิโลเมตร...ใหญ่เท่าครึ่งประเทศจีน"

หลังกดปุ่มเอ็นเทอร์ จั้วหนวกก็มองไปทางผู้เชิง "นายสามารถหาเครื่องบิน ลำหนึ่งได้จากแผนที่ครึ่งหนึ่งของประเทศจีนไหมล่ะ"

ผู้เชิง "ไม่มีทาง..."

"ใช่ไง ขนาดนายยังรู้เลยว่าเป็นไปไม่ได้"

ผู้เชิงขมวดคิ้ว ขนาดนาย?

จั้วหนวกเหมือนจะยังไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังพูดจาเสียดสี เขาขยับลำคอ พลังกล่าวยาวอย่างเกียจคร้าน "เพราะมันเลยจำกัดขอบเขตนี้ให้แคบลงผ่าน การคำนวณ เมื่อขอบเขตแคบลงเหลือแค่หนึ่งหมื่นตารางกิโลเมตร...ต้องหามัน เจอได้แน่"

ผ่านไปครู่หนึ่งผู้เชิงก็พูดขึ้น "หลังประกาศยุติการสืบสวน คุณก็ทำแบบนี้ คนเดียวมาตลอดเหวอครับ อาจารย์จั้ว"

จั้วหนวกว่า "คนเดียว? ไม่ใช่อยู่แล้ว ฉันไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านมหาสมุทร ผู้เชี่ยวชาญด้านการเคลื่อนที่ของกระแสน้ำมหาสมุทร หรือผู้เชี่ยวชาญด้าน อุตุนิยมนิเวศวิทยาสักหน่อย...แต่ละสาขาอาชีพก็มีความเชี่ยวชาญต่างกันไป มีคนหลายคนร่วมกันทำสิ่งนี้" เขาเลิกคิ้ว ก่อนขำรู้สึกละอายใจ "เมื่อที่ ฉันส่งอีเมลให้โรเบิร์ต แกสปี นายไม่เห็น? นายไม่รู้จักเขา?"

ผู้เชิง "ผมควรจะรู้จักเหวอครับ"

ดวงตาเรียวยาวใสกระจ่างค่อยๆ เบิกกว้างขึ้น นานพักใหญ่จั้วหนวกก็เอ่ยว่า

"อ้อ ปี 2006 เขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์ ซูเปอร์คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ซานดิเอโกก็ควบคุมโดยห้องทดลองของเขา หลังจากข้อมูลทั้งหมดของพวกเขาผ่านการคำนวณเบื้องต้น เขาจะป้อนมันใส่ซูเปอร์คอมพิวเตอร์แล้วทำการคำนวณครั้งสุดท้าย"

ผู้หญิง "อืม..."

จ้าวหนหัวเราะ

ผู้หญิงคลานลูกจากเตียงด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะหยิบกางเกงที่ตกอยู่บนพื้นมาขึ้นให้ใครบางคน

ชายผู้นอนอยู่บนเตียงไม่คิดจะรับไป แต่กลับโค้งมุมปาก "ก่อนนายสวมกางเกง ไม่ใส่กางเกงในหรอ"

ผู้หญิง "..."

ขณะนั้นมีอีเมลเข้ามาอีกฉบับ จ้าวหนจึงรีบมองไปทางคอมพิวเตอร์ ก่อนจะเอ่ยปากสั่งผู้หญิงโดยไม่แยงศีรษะขึ้นมา "หยิบกางเกงในสะอาดในกระเป๋าดูทางชั้นมาตัวหนึ่งที่ กระเป๋าดูทางวางไว้ไหนนะ...หืม? สมการบูสซิเนสก์* อีกครั้ง..." เขาวางไนต์บุ๊ก ก่อนจะหามือถือที่ไม่รู้ตัวเองโยนไว้ตรงไหนในผ้าห่ม หลังจากนั้นค้นหาหมายเลขหนึ่งแล้วโทรออก "โรเบิร์ต อืม ฉันเอง ถ้าจะประมวลผลใหม่อีกครั้ง ในสถานการณ์ที่การเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นของกระแสน้ำผุดกับอุณหภูมิต่างกันมากเกินไป พารามิเตอร์ความหนืดของความปั่นป่วนในสมการ..."

ผู้หญิงออกไปยังห้องรับแขก จากนั้นก็เจอกระเป๋าสัมภาระที่พึ่งอยู่ตรงมุมผนัง เขาหยิบกางเกงในสะอาดตัวหนึ่งจากในนั้น ตอนกลับเข้าห้องจ้าวหนก็เปลี่ยนท่อนบนเพียงหัวเดียว คลุมผ้าห่มไว้ตรงเอวอย่างขอไปที ท่อนขาข้างหนึ่งยื่นออกนอกเตียง เมื่อเห็นผู้หญิงเข้ามา ชายหนุ่มก็ยื่นมือไปหยิบกางเกงในจากมือของอีกฝ่าย จากนั้นก็เลิกผ้าห่มสวมทันที

"การคำนวณผิดพลาด ลองพิจารณาปัญหาพารามิเตอร์ความหนืดของ

* สมการบูสซิเนสก์ (Boussinesq approximation) คือสมการที่ใช้ในกลศาสตร์ของไหล ในกรณีที่การไหลเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิหรือแรงลอยตัว

ความปั่นป่วนดูน้อย ฉันแนะนำให้..."

หลังสวมกางเกงเสร็จถึงค่อยถือโอกาสหยิบเสื้อยืดสะอาดจากไซฟามา
สวมลวกๆ

กว่าจั่วหวนจะวางสายก็เป็นอีกห้านาทีให้หลัง

ผู้แจ้งเบาะหน้าขึ้นมองเขา "ผมบอกให้พวกสีน้าไปก่อนแล้ว อีกเดี๋ยว
พวกเราค่อยเรียกรถไป"

จั่วหวนชะงัก เขาเอียงศีรษะมองชายหนุ่มตรงหน้า "นายคิดจะทำอะไร
บางอย่างกับฉันเหรอ"

ผู้แจ้งไม่ตอบ แต่เอ่ยว่า "เมื่อกี้ผมค้นหาข้อมูลศาสตราจารย์โรเบิร์ต
แกสป์จากภูเกิล เขาเป็นนักฟิสิกส์ที่เก่งกาจมากทีเดียว"

จั่วหวนหัวเราะหิ "ฉันไม่เก่งหรือไง"

เงียบไปอีตื้อหนึ่ง ผู้แจ้งก็มองจั่วหวน "อาจารย์จั่ว คุณจะหามันเจอ
ไหมครับ"

ลึกลงไปภายในนัยน์ตาคู่สวยของชายหนุ่มสะท้อนแวตาทะว่างสุกใส
มันสงบเยือกเย็น ทว่ากลับจ้องมองจั่วหวนตาไม่กะพริบ ทั้งที่มีคำตอบมากมาย
ให้สามารถสัมผัสสักตัวเลือกมาตอบคำถามนี้ได้ ถึงอย่างนั้นหัวใจจั่วหวนกลับ
สั่นไหวนิดๆ แม้สีหน้าของชายหนุ่มจะสุขุมเยือกเย็น แต่เขากลับมองความตื้ออั้น
และแน่วแน่ที่เหมือนกับต้นไผ่อันแข็งแกร่งออก

เนิ่นนานกว่าจั่วหวนจะตอบ "ตอนนายหาของที่หายไป คิดว่าแป๊บเดียว
ก็จะหาเจอตลอดเลยเหรอ"

"เปล่าครับ"

จั่วหวนเหยียบพรมเท้าเปล่าเดินไปข้างตัวผู้แจ้ง และเมื่อเขาโน้มตัวลง
เล็กน้อย ผู้แจ้งก็กลั่นหายใจ

ชายหนุ่มก้าวผ่านผู้แจ้งไปหยิบนาฬิกาข้อมือที่วางอยู่บนเก้าอี้ด้านหลัง
อีกฝ่าย มันคือนาฬิกาเรือนที่พวกผู้แจ้งสามคนมอบให้ตอนฉลองวันเกิดจั่วหวน
เมื่ออาทิตย์ก่อน

เมื่อยึดตัวตรงหลังรัดสายนาฬิกาข้อมือเสร็จ จั่วหวนก็ยื่นมือไปใช้นิ้ว

เซยคางฟูเจิง บีบให้ฝายนั่นสบตาตน

เสียงของชายหนุ่มทุ่มเนบไพอเราะ ขณะกล่าวเสียงพราวอย่างคลุมเครือ
ทีละนิด

"ก็เหมือนก่อนจะได้เอนาย ฉันก็ทำมาหลายอย่างเลย เรื่องพวกนี้
ดูเหมือนไม่ได้มีความหมายอะไร ไม่มีสักอันที่สามารถทำให้ฉันเอนายได้
ทันที...แต่ผลลัพธ์นั้นแน่นอน ฉันจะได้เอนาย และฉันจะหาโรเกอร์ 318 เจอ"

ดวงตาสบประสานกันนิ่ง จั่วหวนมองชายหนุ่มที่เงยหน้ามองตนเจียบๆ
ทว่ากลับอ่านอารมณ์ใดๆ ไม่ออกจากนัยน์ตาอันนิ่งสงบ จากนั้นเขาก็หัวเราะ
ก่อนจะคลายมือที่เซยคางฟูเจิงแล้วสวมรองเท้าเดินไปทางห้องน้ำ

จั่วหวนเอ่ย "ให้พนักงานเคาน์เตอร์ต้อนรับด้านหน้าเรียกรถ อีกแป๊บ
ฉันก็เสร็จแล้ว"

ฟูเจิงรับคำ "ครับ"

ชั่วขณะหลังจากประตูห้องน้ำปิดลง สีหน้าที่เดิมสงบเยือกเย็นของ
ชายหนุ่มก็พลันแตกร้าง มือที่กำลังถือไว้สั้นน้อยๆ ใบหูแดงเรื่อโดยไม่อาจ
ควบคุม แผ่นอกสะท้อนขึ้นลง แต่ถึงอย่างนั้นใบหน้ากลับยังพยายามรักษา
ความนิ่งไว้สุดชีวิต เขาหอบหายใจเล็กน้อย จากนั้นก็ฝังใบหน้าไว้ในฝ่ามือ

สิบนาทีต่อมาทั้งคู่ก็ออกจากห้องมาด้วยกัน และเมื่อไปถึงกองบัญชาการ
สืบสวนก็เห็นว่าสีนํ้ากำลังรดนํ้าดอกไม้

จั่วหวนเอ่ยทัก "ชื่อดอกไม้มาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ"

สีนํ้าแย้มยิ้มอ่อนโยน "ชื่อมาตั้งแต่มาถึงวันแรกแล้ว รีด นี่เรียกว่า
ความสุนทรีย์ในชีวิต สมัยก่อนนายไม่มีดวงตาที่ค้นพบความสวยงามเลย
มองไม่เห็นมัน ฉันดีใจจัง วันนี้นายมีดวงตาแบบนี้สักที เสียดายก็แต่นาย
ค้นพบความสวยงาม แต่ในขณะที่นายกลับสูญเสียรสนิยมด้านความงาม
ของตัวเองไป" หญิงสาวขึ้นาพิกาบนข้อมือจั่วหวน "ปาเต็กฟิลิปป์ไม่เหมาะกับ
เสื้อยืดเลยสักนิด โดยเฉพาะตัวที่นายสวมอยู่เนี่ย"

จั่วหวนไม่แยแส ก่อนจะถือโอกาสหยิบกาแฟมาแก้วหนึ่ง "ฉันใส่มัน

"ไม่ใช่เพื่อให้เธอมอง แต่เพื่อให้คนอื่นมองต่างหาก"

ลีน่าเลิกคิดเร็ว เธอเห็นฝูงเงาเดินเข้าประตูมาเช่นกัน จึงพูดกับฝ่ายนั้นว่า "ผู้รู้บอกว่าไม่ได้ใส่หน้ากากมาให้ฉันมอง ฉันหมายความว่าใส่มาให้คุณมอง?"

ฝูงเงาเียงศีรษะมองไปทางจั่วหวน "อาจารย์จั่ว นี่เป็นมุกผีหรือเปล่าครับ"

"นายว่าใช่ก็ใช่"

"อ้อ งั้นก็ไม่ช้าเลยสักนิด"

จั่วหวนมองเขาแวบหนึ่งแล้วสงสัยว่า "หนึ่งชั่วโมงหลังจากนี้ แจ้งพวกเขาให้เปิดประชุม เริ่มลงมือตรวจสอบอย่างเป็นทางการ"

ลีน่า "ได้จ่ะ"

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ในห้องประชุมกองบัญชาการสืบสวน GCAA

ลุงโจเซฟยืนอยู่หน้ากระดานไวท์บอร์ดกว้าง อธิบายรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงของอุบัติเหตุเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 ครั้งนี้ให้กับเจ้าหน้าที่สืบสวนทุกคนในห้องประชุม เนื่องจากทุกคนอ่านข้อมูลสืบสวนทั้งเก้าสิบหกกล่องหมดเรียบร้อยแล้ว ลุงโจเซฟจึงกล่าวแบบสบายๆ ซึ่งก็ไม่มีใครซักถามข้อสงสัย

หลังพูดจบ ลีนาก็เอ่ยว่า "GCAA ได้ติดต่อ NTSB ช่วงเที่ยงของเมื่อวาน พร้อมทั้งเล่าสถานการณ์ของเรื่องราวให้พวกเขาฟัง เท่าที่ฉันรู้ NTSB ส่งคนมาตั้งแต่เช้าวันนี้ น่าจะมาถึงดูใบพวงนี้เร็ว พวกเขาเอาข้อมูลมาด้วย"

จั่วหวนว่า "โอเค ชากเครื่องบินเป็นยังไงบ้าง" จากนั้นก็มองไปทางฝูงเงา ฝูงเงากับเมฮาสบตากัน ก่อนที่ฝ่ายหลังจะย้ายลงกระดานขนาดใหญ่มาจากใต้โต๊ะ

ฝูงเงาว่า "อุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 คืออุบัติเหตุเมื่อสิบสามปีก่อน เพราะการระเบิดอย่างรุนแรง ชากเครื่องบินของมันเลยถูกทำลายจนแทบไม่เหลือ ตอนนั้น GCAA จึงไม่ได้เก็บรักษาซากเครื่องบินทั้งหมดไว้ เก็บไว้เพียงส่วนหนึ่งของเครื่องบินตก ก็คือพวกที่เห็นในตอนนี้นี่คือสิ่งที่หลงเหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของเครื่องบินตึกขว หลังการระเบิด...

มันก็เหลืออยู่แค่นี้แล้ว"

ภายในกล่องคือตู้ครอบกระจกทรงสี่เหลี่ยมโปร่งใส ด้านในวางวัตถุโลหะสีดำกว้างห้าสิบเซนติเมตร สูงสามสิบเซนติเมตรไว้ มันดำป้และถูกระเบิดจนมีสภาพยับเยิน ขนาดจั่วหัวนมองอยู่หนึ่งนาทีก็ยังไม่ออกว่ามันคือส่วนไหนของเครื่องบินดี

เมฮาเอ่ยว่า "เอมิเรตส์แอร์ไลน์คือสายการบินที่ยอดเยียมที่สุดของประเทศเรา เหตุการณ์เครื่องบินตกของ 411 คืออุบัติเหตุที่ร้ายแรงและชวนสับสนที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งมา ทางเอมิเรตส์แอร์ไลน์ได้รับรองกับผมว่าจะสนับสนุนการสืบสวนอุบัติเหตุใหม่อีกครั้งอย่างเต็มที่ พวกเขา ก็อยากรู้ความจริงเช่นกัน" เว้นจังหวะไปพักหนึ่งเขาก็กล่าวเสริม "การสนับสนุนเต็มที่นี้รวมถึงการสนับสนุนด้านการเงินด้วย"

จั่วหัวนเล็กคิ้วขมวดหนึ่ง "รวมถึงการให้โบนัส 777 หนึ่งลำมาศึกษาวิจัย?"

เมฮาอึ้งไป "ระ...เรื่องนี้...เรื่องนี้ผมไม่แน่ใจ แต่ผมสามารถติดต่อผู้รับผิดชอบทางนั้นเพื่อลองสอบถามดูได้ว่าเขาจะให้ได้หรือเปล่า"

จั่วหัวน "จึ้นนายไปติดต่อดอนนี้เลย"

เมฮา "หา?" เขานึกว่าจั่วหัวนกำลังล้อเล่น

จั่วหัวน "การสนับสนุนอย่างเต็มที่ไม่รวมการให้โบนัส 777 หนึ่งลำหรือไง"

คราวนี้เมฮาถึงเพิ่งรู้ว่าคุณชายใหญ่จั่วตั้งใจขอโบนัส 777 จากเอมิเรตส์แอร์ไลน์มาศึกษาวิจัยจริง เขาผงกศีรษะ ก่อนจะลุกขึ้นด้วยสีหน้าซับซ้อน

"ผมจะไปโทรหาทางนั้นเดี๋ยวนี้"

ทุกคนที่อยู่ตรงนั้น "..."

จั่วหัวนลุกขึ้น เดินไปเขียนคำหนึ่งคำลงบนกระดานไวท์บอร์ดเหมือนกับไม่รู้สึกรู้ว่าการที่ตนเอ่ยขอเครื่องบินมูลค่ากว่าร้อยล้านทันทีที่อำปากมีอะไรไม่ถูกต้องตรงไหน...

'เศษชิ้นส่วน'

"คนของ NTSB ยังมาไม่ถึง โบอิง 777 ที่เอมิเรตส์แอร์ไลน์มอบให้ก็ยัง
"ไม่มา..."

ทุกคน "..."

คุณมั่นใจขนาดนี้เลยหรือว่าเอมิเรตส์แอร์ไลน์จะมอบโบอิง 777 ให้คุณ
มาศึกษาวิจัยส่งเดช!

ใครมอบความมั่นใจให้คุณกันล่ะ!

จั่วหวนพูดต่อ "อันดับแรกต้องแน่ใจในเรื่องลำดับก่อนหลังของช่วงเวลา
เศษชิ้นส่วนขนาดเท่าฝ่ามือตรงตำแหน่งแผงปีกฝั่งขวาชิ้นนี้ปลิวออกจาก
ตัวเครื่องไปก่อน จากนั้นใบพัดในห้องเครื่องแรงดันต่ำของเครื่องยนต์ฝั่งขวา
ถึงค่อยแตกกะทันหัน หรือไม่ก็เกิดขึ้นพร้อมกัน แต่ไม่มีทางที่อย่างหลังจะ
เกิดขึ้นก่อนเด็ดขาด

จันปัญหาก็มาแล้ว...สถานการณ์แบบไหนกัน โบอิง 777 ที่เพิ่งใช้งาน
มาหนึ่งปีถึงจะเกิดเหตุการณ์วิศุโหละพื้นผิวแผงปีกเครื่องเสียหาย นี่คือ
คำตอบที่พวกเราต้องหา เอาละ จบการประชุม"

เมื่อจั่วหวนประกาศภารกิจแล้ว ทุกคนในกองบัญชาการสืบสวนต่าง
ก็เริ่มศึกษาปัญหานี้

ซูเฟยครุ่นคิดอยู่นาน ทันใดนั้นก็เอ่ยว่า "ฉันคิดออกละ"

สมาชิกของ UAAG พากันมองไปทางเด็กหนุ่ม

หนุ่มพั้งก็ไม่ได้มีนิสัยหัวขบถเหมือนตอนที่เพิ่งเจอกันมานานแล้ว เขา
ถอดต่างหูสามชิ้นบนใบหู เหลือไว้เพียงต่างหูหวัะะโหลกสีดำอันเดียว ขณะนี้
เขาถอดหวัะะโหลกสีดำบนตึงหู ก่อนจะกระแอมแล้วเอ่ยว่า "ขอบอกก่อนนะว่า
ฉันยังเด็ก ยังไม่บรรลุนิติภาวะ มีประสบการณ์ไม่พอ ฉันแค่เสนอการคาดเดา
ถ้าผิดห้ามหัวเราะนะ!"

ทุกคนว่า "ไม่หัวเราะนายหรอกนา"

ซูเฟยอีกเหม็นขึ้นมา เขากล่าวอย่างกระตือรือร้น "คำตอบที่ง่ายที่สุด
ของคำถามนี้ก็คือการซ่อมบำรุงพลาด!"

ฝูงเงินคิ้วเล็กน้อย

ซูเฟยกล่าว "อุบัติเหตุของมาร์ชาแอร์ 123 ปีที่แล้วก็เป็นเพราะการซ่อมบำรุงเครื่องบินมีปัญหา ใช้สกรูผิดขนาด สุดท้ายเลยทำให้ปีกหักหลุดกะทันหันระหว่างบินอยู่กลางอากาศไม่ใช่หรือไง ขอโทษนะสิน่า ฉันไม่ได้ตั้งใจพูดถึงเรื่องนี้ให้เธอเสียใจ ฉันแค่ยกตัวอย่าง"

สิน่าสายหน้า "ไม่เป็นไร"

ลุงโจเซฟคลี้อยม่น้อยๆ แล้วลูบคาง "คำตอบที่นายว่ามานี้ ที่จริงก็เป็นไปได้มากที่สุด"

สองตาของซูเฟยสว่างวาว "ใช่ไหมล่ะ!"

ลุงโจเซฟเอ่ย "ปี 1989 อุบัติเหตุเครื่องบินตกของยูไนเต็ดแอร์ไลน์ 232 เครื่องบิน DC-10 ที่บินจากเดนเวอร์ไปชิคาโกตกที่เมืองซูซีดี สาเหตุของอุบัติเหตุเป็นเพราะใบพัดเครื่องยนต์แตกหักกะทันหัน ผ่านปีกหักกับระบบไฮดรอลิกทั้งหมดบนเครื่องเสียหาย อ้อ...การแตกของใบพัดไม่ใช่เพราะซ่อมบำรุงพลาด แต่เพราะมีตำหนิมาตั้งแต่ตอนเริ่มผลิต แต่การซ่อมบำรุงพลาดจนส่งผลให้วัสดุโลหะบนพื้นผิวเครื่องบินหลุดออกที่นายว่าก็มีความเป็นไปได้สูงมาก"

ซูเฟยได้รับการให้กำลังใจก็ผิงศีรษะแล้วพูดว่า "ฟังลุงพูดแบบนี้แล้วฉันยังรู้สึกว่ามีเหตุผลเข้าไปใหญ่เลย คุณนะ ลำดับก่อนหลังช่วงเวลาของเหตุการณ์เป็นแบบนี้ อันดับแรกพื้นผิวโลหะของแผงปีกหลุดออก จากนั้นมันก็ปลิวออกไปใช่ไหมล่ะ อันที่จริงมันไม่ได้ปลิวออกไปจริงๆ มันปลิวไปได้เครื่องแล้วมันเข้าไปในเครื่องยนต์!"

ลุงโจเซฟปรบมือ "จากนั้นเจ้าชิ้นส่วนนี้ก็เฉือนใบพัดในห้องเครื่องแรงดันต่ำของเครื่องบินขาด สุดท้ายเลยทำให้เกิดอุบัติเหตุเครื่องตก?"

ซูเฟย "ใช่เลย!"

ฝูงเงินว่าแบบจกใจ "คุณอย่าไปหยอกเขาสิดรับ ลุงโจเซฟ"

ลุงโจเซฟหัวเราะฮ่าๆ เสียงดัง

ซูเฟย "...?"

ซูเฟยเรียนเอกคอมพิวเตอร์ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเขาที่เป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลทวิงถึงได้มาเกี่ยวข้องกับการสืบสวนอุบัติเหตุทางเครื่องบิน ทั้งยังศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกล่องดำอย่างลึกซึ้งขนาดนี้ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเข้าใจเกี่ยวกับตัวเครื่องบินไม่มากนัก เรื่องที่รู้ส่วนใหญ่ก็เป็นสิ่งที่เรียนแล้วนำมาใช้ทันทีในช่วงครึ่งปีมานี้

ผู้แจ้งอธิบาย "อุบัติเหตุเครื่องบินตกที่เมืองซูซีตี้เป็นเพราะใบพัดแตก กรีดปีกทางขาด แต่การคาดเดาของคุณไม่ถูก ใบพัดแรงดันต่ำสามารถกระเด็นออกจากเครื่องยนต์ได้ แต่ไม่มีอะไรปลิวเข้าไปในเครื่องยนต์และเชื่อมใบพัดแรงดันต่ำของมันให้ขาดได้ เพราะตอนมันผ่านห้องเชื้อเพลิงเครื่องยนต์จะต้องถูกเผาเป็นจุดแน่นอน" เสียงพูดหยุดชะงักไป ก่อนผู้แจ้งจะกล่าวสรุป "สรุปก็คือชิ้นส่วนที่หลุดออกจากแผงปีกไม่มีทางทำให้ใบพัดเครื่องยนต์แตกได้เลย"

ซูเฟย "... "หนุ่มพังก์นั้นมาซึ่งตาจ้องลงใจเซฟ "ลู่ตั้งใจหัวเราะเยาะฉันสินะ!"

ลูจเซฟทำตัวบริสุทธิ์อย่างถึงที่สุด

ผู้แจ้งว่า "อันที่จริงการคาดเดาของซูเฟยคือสาเหตุที่เป็นไปได้มากที่สุด"

ทุกคนมองไปทางเขาพร้อมกัน

ผู้แจ้งขบคิดพักหนึ่งก็ว่า "พื้นผิวภายนอกของเครื่องบินหลุดลอกออก สาเหตุที่เป็นไปได้มากที่สุดต้องเป็นคุณภาพของตัวมันเกิดปัญหา เช่น ดำเนินจากการผลิตอย่างอุบัติเหตุเครื่องบินตกที่เมืองซูซีตี้ หรือตอนซ่อมบำรุงที่ใช้สกรูผิดแบบมาร์ชาแอร์เทียวิน 123 อย่างแรกเป็นที่ปัญหาการผลิตของโบอิง อย่างหลังเป็นที่ปัญหาการซ่อมบำรุงของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ อิม ต้องไม่ใช่ปัญหาด้านการซ่อมบำรุงของเอมิเรตส์แอร์ไลน์แน่ ดังนั้นจึงเป็นไปได้แค่ปัญหาด้านการผลิตของโบอิง"

ซูเฟยว่าด้วยความประหลาดใจ "ทำไมถึงไม่ใช่เพราะปัญหาการซ่อมบำรุงของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ล่ะ"

ผู้แจ้งยังไม่ทันอ้าปาก ลีน่าก็แย้มรอยยิ้มขึ้นก่อน "ซูเฟย คุณรู้สิอันดับสายการบินขนาดใหญ่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลกไหมคะ"

ซูเฟยสายหน้า

ลีนว่า "เอมิเรตส์แอร์ไลน์จัดอยู่ในสามอันดับแรก อุบัติเหตุทางเครื่องบินเป็นสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยง ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าบอกว่าไม่มีทางเกิดอุบัติเหตุแน่นอนทั้งนั้น การจะป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุทางอากาศโดยสิ้นเชิงนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เชื่อว่าอะไรหนทางลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุทางอากาศการมีเงินนี่คือเรื่องดีค่ะ"

ผู้หญิงผกศิริยะ "นักบินสายการบินพลเรือนทุกคนต่างรู้นักบินที่มีความสุขที่สุดในโลกก็คือนักบินของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ พวกคุณรู้ไหมว่าอายุเครื่องบินโดยเฉลี่ยของเครื่องบินเอมิเรตส์แอร์ไลน์คือเท่าไร"

น้ำเสียงเย็นชาของชายหนุ่มดังขึ้นไม่ไกลจากทุกคน "เท่าไร"

ด้วยไม่คิดว่าจั่วหวนจะสนใจเรื่องนี้ ผู้หญิงจึงชะงัก ก่อนจะเหลียวหน้าไปมองเขา "ห้าสิบห้าเดือน"

จั่วหวนอึ้งไป

ลุงโจเซฟผิวปากหือ

ซูเฟย "ฮะ? ห้าสิบห้าเดือน? สี่ปีกับเจ็ดเดือน?!"

ผู้หญิงพยักหน้า "ครับ ก็คือสี่ปีกับเจ็ดเดือน หนึ่งในเอมิเรตส์แอร์ไลน์ไม่มีทางมีเครื่องบินมือสองเป็นอันขาด พวกเขาจะไม่ซื้อเครื่องบินที่สายการบินอื่นโลหะทิ้ง เครื่องบินที่พวกเขาใช้ล้วนเป็นเครื่องที่สั่งซื้อมาจากโบอิง แมคคาลาย และแอร์บัสโดยตรง ไม่มีเครื่องบินขนาดเล็ก ทั้งหมดคือเครื่องบินขนาดใหญ่อย่างที่สอง ระยะเวลาโดยเฉลี่ยตั้งแต่เครื่องบินลำหนึ่งเข้าสู่ลานจอดเครื่องบินของเอมิเรตส์แอร์ไลน์จนถูกขายออกไปคือแค่สี่ปีกับเจ็ดเดือน แน่แน่นอนว่าอายุการใช้งานเครื่องบินไม่ได้สั้นแค่ห้าสิบห้าเดือน มันสามารถใช้งานได้เป็นสิบยี่สิบปี กระทั่งสามสิบปีก็ไม่มีปัญหา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าดัชนีความปลอดภัยของเครื่องบินใหม่นั้นควรค่าแก่การใส่ใจมากกว่าเครื่องบินเก่าเสมอ"

ซูเฟยว่า "ฉันเข้าใจละ เพราะฉันในเมื่อตั้งใจใช้เงินโลหะเครื่องบินทุกสี่ปีได้เอมิเรตส์แอร์ไลน์ต้องยินดีจ่ายเงินก้อนโตในการซ่อมบำรุงเครื่องบิน ไม่มีทางเห็นแก่ความถูกเด็ดขาด...นี่แม่งต้องใช้เงินเท่าไรวะเนี่ย เจ้าพวกนายทุน

ชั่วร้าย!"

ผู้เจ้เจ้งเอ๋ย "จะว่าแบบนั้นไม่ได้ ถ้าหากเป็นนายทุนเต็มตัวจริง ไม่มีทางยินดีใช้เงินมากมายขนาดนั้นซื้อและซ่อมเครื่องบินหรอกครับ อย่างเช่นอเมริกันแอร์ไลน์กับเจแปนแอร์ไลน์ ถ้าเครื่องบินเกิดปัญหาด้านการซ่อมบำรุงก็มีสองทางเลือก...คือซื้ออะไหล่ใหม่กับซ่อมบำรุงต่อ พวกเขาต่างก็เลือกอย่างหลังเนื่องจากอย่างแรกต้องใช้เงินหลายล้านหรือแม้กระทั่งหลายสิบล้านดอลลาร์ อย่างหลังถูกกว่าเป็นร้อยเท่า แต่เอมิเรตส์แอร์ไลน์นั้นต่างออกไป และเหมือนกับตอนผมอยู่ไชน่าตงหั่วแอร์ไลน์ สายการบินนั้นก็ทำแบบนี้เหมือนกันครับ"

ลุงโจเซฟมองเขา อดที่จะรู้สึกเห็นด้วยไม่ได้ "ถึงฉันจะเคยเป็นนักบินของอเมริกันแอร์ไลน์ แต่ว่าฉันเห็นด้วยกับคำพูดนายไชน่าตงหั่วแอร์ไลน์ของพวกนายถือว่าตัดใจเรื่องซ่อมเครื่องบินได้ลงจริงๆ อายุเครื่องบินโดยปกติก็แสนสั้น ไม่ได้ยาวกว่าเอมิเรตส์แอร์ไลน์สักเท่าไร เรื่องนี้ดังมากในวงการเลยละ"

ผู้เจ้เจ้งแย้มยิ้ม "ฉะนั้นอุบัติเหตุทางอากาศของประเทศจีนเราจึงน้อยมาก เพราะที่จีนชีวิตคนนั้นสำคัญที่สุด ยอมใช้เงินนับร้อยล้านในยามปกติ แต่ไม่ยอมให้เกิดอุบัติเหตุทางอากาศสักครั้ง แม้สาเหตุเบื้องหลังเรื่องนี้จะมีอยู่มากมาย แต่ไม่ว่ายังไงผลลัพธ์ของมันก็ออกมาดี เครื่องบินของประเทศจีนจึงปลอดภัยมาก"

เมื่อกลับมาที่ประเด็นหลัก ลุงโจเซฟก็กระแอมกระไอ ไม่หยอกล้อ шуเพยอีก "ถ้าแค่วัสดุพื้นผิวของแผงปีกหลุดลอก ฉันเชื่อว่าอาจเป็นปัญหาการผลิตของโบอิง ถ้าแค่ใบพัดเครื่องยนต์แตกร้าว ฉันก็เชื่อว่าอาจเป็นปัญหาการผลิตของโรลส์-รอยซ์ แต่ตอนนี้ทั้งสองอย่างกลับเกิดพร้อมกัน..."

ทุกคนต่างก็ครุ่นคิดอีกครั้ง

ทันใดนั้นผู้เจ้เจ้งก็หันหน้าไป "อาจารย์จ้าว คุณมีความคิดเห็นอะไรไหมครับ"

จ้าวหวนนั่งอยู่ตรงตำแหน่งข้างหน้าต่าง กำลังเคี้ยวหมากฝรั่งพลางมองภาพส่วนประกอบสามมิติของโบอิง 777 บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยสายตาคร่ำเคร่ง พอถูกเรียกชื่อกะทันหันก็เงยหน้ามองไปทางผู้เจ้เจ้ง

สายตาของทั้งคู่สบกัน

จ้าวหวนคงปากกา ก่อนจะยิ้มแล้วตอบแบบไม่แยแส "พวกนายมีสี่คน
ฉันมีคนเดียว...ตอนนี้พวกนายถามฉัน?"

ลี๋น่ายกมือยิ้มน้อยๆ "ฉันไม่นับสิ ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย ฉันเป็นคนนอก"

ซูเฟยก็รีบลากเก้าอี้ถอยไปนั่งด้านหลังเช่นกัน "อย่านับฉัน ฉันยังไม่บรรลุนิติภาวะ ฉันยังเป็นเด็กน้อย!"

จ้าวหวนเลิกคิ้ว แต่ก็ยังคงไม่ยอมตอบมาตรงๆ เขาถามผู้หญิงกลับ
"นายคิดว่าไงล่ะ"

ผู้หญิงครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก็ว่าแบบจริงจัง "ถ้าสองอย่างนี้เกิดขึ้นแค่
อย่างเดียว สาเหตุที่ได้หลายอย่าง แต่ทั้งสองอย่างกลับเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน
ผมคิดว่า...สาเหตุที่ทำให้พื้นผิวภายนอกของแผงปีกแตกกร้าวและทำให้ใบพัด
เครื่องยนต์หักต้องเป็นสิ่งเดียวกันแน่นอน"

สองตาของลุงโจเซฟสว่างวาว "สิ่งของอย่างเดียวกัน กรีดพื้นผิวภายนอก
กับเครื่องยนต์ให้แตก? ปี 2000 อุบัติเหตุเครื่องบินตกของแอร์ฟรานซ์ 4590
เครื่องบินเจ็ตความเร็วเหนือเสียงของกองทัพอากาศฝรั่งเศสขึ้นบิน เครื่องยนต์ฝั่งซ้าย
ก็ลุกไหม้ สุดท้ายเครื่องยนต์ตก หลังการสืบสวนอุบัติเหตุพบว่าเครื่องบิน
ลำก่อนได้ทำแถบขึ้นส่วนโลหะทรงยาวตกไว้บนรันเวย์ มันกรีดยางล้อของ
แอร์ฟรานซ์แตก ขึ้นส่วนยางล้อเชื่อมถึงเชื้อเพลิงกับสายเคเบิลขาด สุดท้าย
จึงก่อให้เกิดการลุกไหม้..." เพิ่งสิ้นเสียง ลุงโจเซฟก็นิ่งไป ก่อนจะสายศีรษะ
"ไม่สิ เอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 เกิดเพลิงไหม้กะทันหันกลางอากาศ ไม่เกี่ยวกับ
เครื่องบินลำก่อน"

ผู้หญิง "อันที่จริงก่อน 411 ขึ้นบิน บนรันเวย์ได้ผ่านการตรวจเช็คโดย
ละเอียดแล้ว ไม่มีวัตถุแปลกปลอมใดๆ เหลืออยู่"

ลุงโจเซฟคลี้อยมเงื่อน "นอกจากนี้ฉันก็คิดไม่ออกแล้วว่าจะมีวัตถุ
แปลกปลอมอะไรที่สามารถทะลุผ่านห้องเชื้อเพลิงของโบอิง 777 จนกรีดใบพัด
มันแตกได้"

"หึ...ฉันก็ไปคิดซะ"

ทุกคนหมุนตัวมองไปทางคนที่นั่งอยู่ข้างหน้าต่าง
 จั๋วหวนหลุบเปลือกตา สายตากวาดดูลูกบอลบนภาพส่วนประกอบสามมิติของ
 โบอิง 777 บนหน้าจอคอมพิวเตอร์

"ไปติดต่อโรลส์-รอยซ์"

ทั้งที่ไม่ได้ขานชื่อ แต่ลีน่ากลับรู้ได้ในทันทีว่าเขากำลังเรียกตนเอง
 หญิงสาวจึงยิ้มพลางลุกขึ้น "ได้สิ อยากให้ฉันติดต่อกับพวกเขาไปทำไม"

จั๋วหวนเงยศีรษะ "ให้พวกเขามอบเครื่องบินเครื่องยนต์เทอร์โบ 800 มาทำการ
 ทดลอง"

ลีน่าแสสร้งทำเป็นประหลาดใจ "พูดแบบนี้ พวกเขาจะให้เหรอ"

มุ้มปากจั๋วหวนหยักโค้งราวกับได้ยินคำพูดที่น่าขำอะไรบางอย่าง
 "ยี่สิบสามปีก่อนพวกเขาเสียเปรียบครั้งใหญ่ ถูกโบอิงกับ NTSB ร่วมมือกัน
 ใส่ความว่าคุณภาพผลิตภัณฑ์มีปัญหา...เธอว่าตอนนี้พวกเขาจะให้ไหมล่ะ"

ลีน่าแยมยิ้ม "รีด นายนี้มันเลวของแท้"

จั๋วหวนว่า "อ้อ ถึงฉันจะเลวก็ยังมีคนชอบอยู่ดี" ว่าพลางลอบกวาดสายตา
 มองไปทางผู้หญิง

ผู้หญิงพริ้มปากแก้ม มองเขาด้วยสายตาสงบเยือกเย็น

บทที่ 51

ล่องเข้าสู่เดือนเมษายน สภาพอากาศร้อนขึ้นฉับพลัน ไอร้อนพัดข้าม อ่าวเปอร์เซีย หอบเอากลิ่นเค็มของน้ำทะเลที่ร้อนขึ้นตามเวลาไปทั่วเมือง อันหรรษาที่มัวเมาอยู่ท่ามกลางความพึงเพื่อแห่งนี้

รณินิบัสเบนชีลีดำสีคันจอดลงตรงหน้าประตูกองบัญชาการสืบสวน GCAA อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ก่อนผู้ชายที่สวมชุดสูทสีดำจะขยับย่าย ลังกระดาษแต่ละใบกับกล่องโลหะไม่กี่กล่องลงจากรถมาอย่างต่อเนื่อง โดยพวกเขาได้เดินเข้าไปในกองบัญชาการสืบสวนแล้วนำพวกมันเข้าไปไว้ในห้องเก็บข้อมูล

ไม่นานนักชายผิวขาวผมสีน้ำตาลรูปร่างสูงใหญ่ก็ลงจากรถก้าวเข้า กองบัญชาการสืบสวน ทันทีที่เข้าไปก็มองเห็นสมาชิกทั้งห้าคนของ UAAG

หลังตกทายเพื่อนฝูงเขาก็สาวเท้าเดินไปข้างหน้าต่าง ไบหน้าประดับไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่น โลวินซ์กางสองแขน ยิ้มแบ่นพลางพูดว่า "โย่ แพทริค เพื่อนยาก เจอกันอีกแล้วนะ"

จั่วหวนกำลังพูดคุยเสียงเบาอยู่กับผู้แจ้ง ทั้งคู่กำลังหารือถึงสาเหตุที่ อาจเป็นไปได้เกี่ยวกับการหลุดของเศษชิ้นส่วนแผงปีกเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 เมื่อได้ยินเสียงนี้จั่วหวนก็เหลือบตาขึ้น หลังเห็นผู้มาชัดเจนเขาก็ร้อง "อ้อ" อย่างแผงนัยลุ่มลึก "ในที่สุดนายก็ถูกไล่มาดูไปแล้ว"

โลวินซ์ "..."

อีกฝ่ายไม่มีความคิดที่จะลุกขึ้นมากอดตน โลวินซ์เองก็เก็บมือกลับแบบไม่เก้อเขิน ก่อนจะพูดว่า "หนังก่อนเจอกันที่บอสตัน นายบอกว่าฉันถูกไล่ไปนั่นยังเข้าใจได้ แต่ว่านะแพทริก ดูไปเป็นที่ที่พิเศษขนาดนี้จะบอกว่าถูกไล่มาได้ยังไงกัน ฉันเป็นฝ่ายเสนอตัวอยากมาเองต่างหาก"

ผู้แจ้งเบาะหน้ามองไปที่โลวินซ์

ฉบับพลันนั้นโลวินซ์ก็หุบยิ้มแล้วทำหน้าตาจริงจัง "NTSB ของพวกเราให้ความสำคัญกับคดีเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 มาก ใครจะไปคิดล่ะว่าอีกยี่สิบสามปีต่อมาอุบัติเหตุครั้งนี้จะเกิดการพลิกผัน อันที่จริงในประวัติศาสตร์ของ NTSB ใช้ว่าจะไม่มีอุบัติเหตุทางอากาศที่เกิดการพลิกผัน แต่พวกเราต่างปฏิบัติต่อมันด้วยความจริงจังทุกครั้ง แพทริก อันมาที่นี้ด้วยความจริงจังอันเปี่ยมล้น อยากคลี่คลายมันด้วยกันกับนาย ขุดค้นความจริงขึ้นมาใหม่อีกครั้ง"

จั่วหวนจ้องเขานิ่งๆ จากนั้นก็หันหน้ามองไปทางกลุ่มเจ้าหน้าที่สืบสวน NTSB ที่กำลังขนย้ายข้อมูลด้านหลังโลวินซ์ ก่อนจะเอ่ยถาม "นายเอาของพิเศษอะไรมา"

โลวินซ์ยิ้มกริ่ม ปัดนายไม่ได้เลย ตอนนั้น NTSB เอาของพิเศษบางอย่างไปไม่ได้มอบให้ GCAA จริงๆ นั่นแหละ ฉันคิดว่านายจะต้องพอใจแน่นอน"

"อะไรล่ะ"

"ตัวการต้นเหตุที่ม้วนเข้าไปในส่วนหางรูปกรวยของเครื่องบิน และทำให้เครื่องบินตกระเบิด...เศษชิ้นส่วนใบพัดอันนั้นไง"

ทุกคนมาที่ห้องเก็บข้อมูล ก่อนที่โลวินซ์จะจัดการให้เจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งหยิบกล่องโลหะสีดำเมี่ยมใบหนึ่งมา

นี่เป็นกล่องเหล็กสีดำที่ไม่สะดูตาแม้แต่หน่อย ขนาดของมันไม่ต่างจากกล่องช็อกโกแลตและกล่องคุกกี้ธรรมดาๆ สิ่งที่คุณพิเศษเพียงอย่างเดียวคือตรงตัวล็อกของมันใช้การเข้ารหัสสองชั้นด้วยตัวล็อกทางกายภาพกับการล็อกรหัส โลวินซ์ใช้กุญแจไขตัวล็อกแรก จากนั้นก็ใส่รหัสผ่าน

"การเก็บรักษาหลักฐานสำคัญที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุทางอากาศคือ

ความเคยชินของ NTSB ไม่เคยมีข้อยกเว้น ที่จริงแล้วระดับการเก็บรักษา ความลับอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 ใน NTSB ไม่สูงเท่าไร หลักฐานสำคัญจริงๆ ไม่มีทางเก็บรักษาด้วยวิธีการแค่นี้"

หลังเสียงคลิกดังขึ้นกล่องก็เปิดออก จากนั้นโลวินซ์ก็หยิบขวดแก้วที่ ได้รับการป้องกันในกล่องออกมา

"ก็คือเจ้าพวกนี้ล่ะ"

จึงหวะต่อจากที่ขวดแก้วถูกนำออกมา ชูเพยก็เขยิบเข้าไป ลีน่าเองก็มองดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นครู่หนึ่ง

ชูเพยว่า "น้อยแค่นี้จะอะนะ?"

โลวินซ์พล้นหลดยิ้ม "จุดที่ยากที่สุดในการสืบสวนอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 คือการระเบิดอย่างรุนแรงหลังเครื่องตก เครื่องบินทั้งลำถูกระเบิดจนแหลกเป็นจุณ พวกเราสามารถหาชิ้นส่วนเหล่านี้เจอจากเศษซากที่กระจายเต็มพื้น และยืนยันผ่านการวิเคราะห์ทางเทคนิคแล้วว่า รอยแตกเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการระเบิดแต่เกิดจากแรงกระทำภายนอกเครื่องยนต์ เราก็อำนาจเต็มที่แล้ว"

จั่วหวนเอ๋ยขึ้น "การระเบิดคือการเปลี่ยนพลังงานเคมีเป็นพลังงานกล ไบพัดนี่ถูกมันเข้าไปในเครื่องยนต์ก่อน ผ่านการปั่นจนแหลกด้วยแรงกระทำนอกเครื่องยนต์ จากนั้นถึงระเบิด...เยี่ยม การเปลี่ยนแนวคิดนี้ค่อนข้างน่าสนใจ ใครเป็นคนค้นพบเศษชิ้นส่วนเหล่านี้และทำการตรวจสอบรอยแตก"

สีหน้าของโลวินซ์พล้นแข็งทื่อ ก่อนที่เขาจะกลบเกลื่อนด้วยรอยยิ้ม "ฮ่าๆ นี่ก็เป็นแนวทางการสืบสวนที่โคตรอัจฉริยะจริงๆ นั่นแหละ แล้วก็ป็นกฎแห่งสำคัญสำหรับการตามหาความจริงในอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 นายถามถูกคนแล้วแพทริก ฉันรู้ว่าใครเป็นคนคิดวิธีนี้"

"อ้อ ใครล่ะ" ลุงโจเซฟเองก็เคยเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนของ NTSB จึงเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้ต่อเรื่องนี้

โลวินซ์ฉีกยิ้มตอบ "สิโว แอนดรูว์"

จั่วหวนย่นหัวคิ้ว

ลุงโจเซฟว่าด้วยความประหลาดใจ "ว้าว รองผู้อำนวยการแอนดรูว์? เดี่ยวก่อนนะ หรือเพราะเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 รองผู้อำนวยการแอนดรูว์เลยโด่งดังขึ้นมาจนได้รับความสำคัญจากเบื้องบน? เอ้อ ก็จริงแฮะ ไม่งั้นเขาที่เพิ่งจะอายุห้าสิบกว่าปีไม่มีทางได้เป็นรองผู้อำนวยการตั้งแต่สี่ปีก่อนหรอก ไม่คิดเลยว่าทุกอย่างจะเริ่มต้นจากเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411"

โลวินซ์ผงกศีรษะ "รองผู้อำนวยการแอนดรูว์เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่โดดเด่นมากคนหนึ่ง"

จั่วหวนหัวเราะเหยียดหยันแล้วหันกายจากไป

คุณชายใหญ่จั่วมักทำอะไรตามใจตัวเองประจำ ทุกคนต่างก็ขำชินกับเขามานานแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นผู้เจ้กลับจ้องมองภาพแผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้วครุ่นคิดอยู่พักใหญ่

ระหว่างกินอาหารกลางวัน จั่วหวนกับโลวินซ์ได้ศึกษาชิ้นส่วนใบพัดที่ถูกทำลายจนแหลกเป็นเสี่ยงๆ พวกนั้นด้วยกันใหม่อีกครั้ง ระหว่างนั้นผู้เจ้ก็ถือแซนด์วิชเดินไปทรุดนั่งลงข้างลุงโจเซฟ

ลุงโจเซฟนิ่งไป จากนั้นก็แหงนหน้ามองเขาพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม "อะไรกันผู้ ตอนเที่ยงนายกินแค่แซนด์วิช? GCAA อุตสาห์จัดบุฟเฟต์โรงแรมห้าดาวให้แบบครบชุด ทำไมนายไม่ไปกินบุฟเฟต์ล่ะ"

ผู้เจ้ "ผมไม่ค่อยสนใจอาหารการกินเท่าไหร่นะครับ"

ลุงโจเซฟว่าแบบแปลกใจ "คาดไม่ถึงว่าจะมีคนไม่สนใจเรื่องของกินด้วย"

ผู้เจ้ร้อง "อืม" เสียงเบา และไม่ตอบคำถามอีกฝ่าย เขาฉีกซีลพลาสติกของแซนด์วิชกลางเอ๋ยปากถาม "เข้าวันนี้ตอนพวกคุณพูดถึงรองผู้อำนวยการ NTSB ผมเห็นว่าอาจารย์จั่วเหมือนจะไม่ค่อยมีความสุขเท่าไร"

ลุงโจเซฟมองเขาสักพักก็คลี่ยิ้ม ก่อนจะย้อนถาม "นายเคยเห็นรีดอาร์มณัติตอนไหนหรือไง เขาก็ทำท่าทางเหมือน 'คนทั้งโลกติดเงินฉันหนึ่งล้าน' แบบนี้ทุกวันไม่ใช่หรอ อ้อ ไม่สิ หนึ่งล้านจะนับเป็นอะไร ในสายตารีดเงินหนึ่งล้านไม่ใช่อะไรทั้งนั้น ต้องประมาณ 'คนทั้งโลกติดเงินฉันหนึ่งหมื่นล้าน' แบบนี้"

เหมาะกว่าเยอะ"

ผู้แจ้งกีดแซนตวิชแล้วเคียวสองที่ "ไม่เหมือนกันครับ"

ลุงโจเซฟเสียใจไปครู่หนึ่งก็เอ่ยว่า "ก็ได้ นายนี้ความรู้สึกไวจริงๆ ผู้ลีโว แอนดรูว์มีเรื่องบาดหมางกับริดนินดน้อยจริงๆ นั่นแหละ แน่نونว่าเรื่องนี้ไม่มีใครผิด นายรู้เรื่องอุบัติเหตุเครื่องบินตกของโรเกอร์ 318 เมื่อห้าปีก่อนสินะ คนสองร้อยกว่าคน เครื่องบินที่หายสาบสูญไปกะทันหัน อุบัติเหตุเครื่องบินตกครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ NTSB ให้ความสำคัญกับมันในทันที พร้อมกับส่ง ลีโว แอนดรูว์ เจ้าหน้าที่สืบสวนระดับสูงผู้เก่งกาจที่สุดในเวลานั้นมาเป็นผู้รับผิดชอบ หลังจากนั้นไม่กี่วันริดก็เข้าร่วมทีมสืบสวนในฐานะที่ปรึกษา ด้านการสืบสวนของแมคฟลาย ตอนแรกฉันก็เป็นสมาชิกทีมสืบสวนด้วยเหมือนกันเลยรู้เรื่องนี้"

ผู้แจ้งถามต่อ "พวกเขาเคยเกิดความขัดแย้งอะไรกันหรือครับ"

ลุงโจเซฟ "ตอนแรกนะไม่มีหรอก ถึงแม้ว่าริดจะอารมณ์ร้าย แต่ช่วงนั้นเขาพูดน้อย ไม่มีโอกาสได้ล่วงเกินคนอื่นเท่าไร ถึงยังงี้เครื่องบินที่ตัวเองออกแบบก็เกิดอุบัติเหตุเครื่องตก ไม่ว่าใครก็ไม่มีอารมณ์พูดคุยกักันทั้งนั้นแหละ นายก็รู้ พอร์ตไม่อ้าปาก โอกาสล่วงเกินคนก็น้อยลงไปเกินครึ่ง พวกเขาสองคนร่วมมือกันอย่างขึ้นมึนสุดๆ จนกระทั่งสองปีต่อมาพวกเขาก็มีความเห็นต่างกัน"

"เห็นต่างเรื่องอะไรครับ"

ลุงโจเซฟถอนหายใจ "ฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าจะไม่ควรมุ่งความสนใจไปที่ตัวเครื่องบิน หรือก็คือแมคฟลาย F485 อีกต่อไป แต่ควรไปสืบสวนสาเหตุอุบัติเหตุเครื่องบินตกอื่นๆ เช่น ปัญหาจากตัวนักบิน ปัญหาจากสภาพอากาศ ได้แล้ว แต่อีกฝ่ายหนึ่งกลับกีดแมคฟลาย F485 ไว้แน่นไม่ยอมปล่อย รู้สึกว่าไม่ควรสรุปเลยว่าไม่ใช่ปัญหาเครื่องยนต์ของตัวเครื่องบินหรือแม้กระทั่งปัญหาด้านการออกแบบ นอกจากนี้ความขัดข้องของเครื่องยนต์ในรายงานการสืบสวนช่วงกลางก็ไม่ควรยาวเพียงแค่นี้ดีกว่าหน้า"

ผู้แจ้งนั่งเฝ้ายาวอยู่นาน

เขากีดแซนตวิชท่ามกลางลมเย็นที่ให้ความรู้สึกหนาวขึ้นมาเล็กน้อยของ

เครื่องปรับอากาศ แล้วเคี้ยวขนมปังกับผักในปากโดยไร้เสียง บางครั้งอาหารก็เหมือนของขี้ผึ้งที่สลายจนหมดจากธรรมชาติ แต่บางครั้งมันก็เป็นแค่แหล่งเสริมพลังงานเพื่อให้ได้รับพลังชีวิต เขากินไปเรื่อยๆ โดยไม่พูดไม่จา ใบหน้าสวยไม่ปรากฏคลื่นอารมณ์ใด

ผู้แจ้งกีดขนมปังแห้งๆ คำสุดท้ายแล้วขยำแผ่นพลาสติกเป็นก้อนกลม พลางว่า "ที่จริงก็เข้าใจไม่เข้าใจความคิดของอาจารย์จั่ว ปี 2016 โรเจอร์ 318 เกิดอุบัติเหตุเครื่องบินตก สองปีต่อมาหรือก็คือปี 2018 เครื่องบินลำนี้ได้ขายออกไปมากกว่าพันลำทั่วโลก หน้าที่ยังไม่เคยเกิดอุบัติเหตุทางอากาศจากความขัดข้องของเครื่องยนต์หรือข้อบกพร่องในการออกแบบเลยสักครั้ง หลังจากนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้เป็นเวลาห้าปีแล้ว แมคคพลาย F485 ก็ไม่เคยปรากฏปัญหาด้านการออกแบบใดๆ มันคือเครื่องบินที่สมบูรณ์แบบ ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าการทำงานของอาจารย์จั่วไม่ยากให้ทีมสืบสวนมุ่งเน้นความสนใจไปไว้บนตัวเครื่องบินเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง นี่ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัว มันคือความจริง"

"อ้อ?" ลุงโจเซฟยิ้มแล้ว "ฉันจำฉันบอกนายว่าคนที่เสนอความเห็นให้ตัดความขัดข้องของเครื่องบินออกจากสาเหตุของอุบัติเหตุทางอากาศคือแอนดรูว์ ส่วนคนที่คัดค้านข้อเสนอฉันและยืนกรานเรียกร้องว่าในสถานการณ์ที่หลักฐานยังไม่ชัดเจนไม่อาจตัดความขัดข้องของเครื่องบินออกจากประเด็นการสืบสวนสู่มีสี่สี่ห้าคืออีดีละ"

ผู้แจ้งพลันตะลึงงัน

สองวันต่อมาโรลส์-รอยซ์ก็ส่งเครื่องยนต์เทอร์โบสปีด 800 เครื่องใหญ่ยักษ์มาหนึ่งเครื่อง

ในวันเดียวกันเอมิเรตส์แอร์ไลน์ก็นำโบอิง 777 จากโกดังซ่อมบำรุงของตนมาจอดไว้ที่ท่าอากาศยานนานาชาติดูไบโดยเฉพาะเพื่อให้ทีมสืบสวนใช้งานได้ตามใจชอบ

หลังลิ้นากับโรลส์-รอยซ์ได้ติดต่อกันและอธิบายถึงสาเหตุที่เป็นอย่างนี้

จั่วหวนว่าไว้ นั่นคือฝ่ายตรงข้ามตกปากรับคำทันที พร้อมทั้งตามหาเครื่องยนต์ เทรนท์ 800 ที่เลขรหัสเครื่องเหมือนกันทุกประการกับเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 ในปีนั้นอย่างรวดเร็วยิ่งที่สุดแล้วส่งมายังดูไบทันทีโดยไม่หยุดพัก...

พวกเขารีบร้อนยิ่งกว่าที่มึนสับสนเสียอีก

ยี่สิบกว่าปีก่อนพวกเขาจ่ายเงินชดเชยไปสามแสนห้าหมื่นดอลลาร์สหรัฐ สำหรับโรลส์-รอยซ์ที่เป็นยักษ์ใหญ่ในวงการนี้มันก็แค่ขิ้นเส้นเดียวของวัว แก้ว* ทว่าสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อพวกเขาอย่างแท้จริงก็คือสภาพลักษณะทาง ธุรกิจ โดยพวกเขาได้ถูกสื่อและผู้คนวิพากษ์วิจารณ์อยู่หนึ่งปีกว่า ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีคนมาบอกพวกเขาว่าเวลานี้มีโอกาสดพลิกคดี โรลส์-รอยซ์จึงไม่ลังเลที่จะออกแรงส่วนหนึ่ง ทั้งยังบอกกับสินว่าพวกเขายินดีที่จะให้ใช้ห้องทดลอง T1 ของตนซึ่งตั้งอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ถ้าหากต้องการก็สามารถเข้าไปทำการทดลองในห้องทดลองได้ทุกเมื่อ

อีกด้านหนึ่งเมฮากิตัดต่อกับทางเอมิเรตส์แอร์ไลน์ ด้วยหวังว่าพวกเขา จะจัดหาโบอิง 777 ให้สำหรับใช้ในยามสืบสวนโดยเฉพาะ ตัวเขานั้นเดิมที ก็รู้สึกกังวลและไม่มั่นใจสักเท่าไรนัก ทว่าเอมิเรตส์แอร์ไลน์กลับตอบตกลง ด้วยความเต็มใจ และเหตุที่ใช้เวลาสองวันกว่าเครื่องบินจะส่งมาถึงก็เพราะ ยากที่จะหาเลขรหัสเครื่องเดิมของโบอิง 777 เมื่อยี่สิบสามปีก่อน สำหรับ เอมิเรตส์แอร์ไลน์ที่เครื่องบินทั้งหมดเป็นเครื่องบินใหม่แล้วกล่าวได้ว่าระดับ ความยากของเรื่องนี้มันเทียบฟ้า อาจกล่าวได้ว่าพวกเขายินดีมอบเครื่องบิน แมคฟลาย F485 ใหม่เอี่ยมอ่องให้ ดีกว่าต้องไปตามหาโบอิง 777 ที่เหมาะสม จากเครื่องบินใหม่ล็อตหนึ่ง

หลังเครื่องบินกับเครื่องยนต์ส่งมาทั้งหมด จั่วหวนก็มอบหมายหน้าที่ให้ แต่ละคนอย่างชัดเจน

ปัญหาที่ GCAA ต้องจัดการคือการหาคำตอบว่า 'ชิ้นส่วน' ที่ผู้เห็น เหตุการณ์มองเห็นคืออะไรกันแน่ รวมถึงวิเคราะห์ว่ามันอาจถูกอะไรเงื่อนไขขาด จนกระทั่งหลุดออก ส่วน NTSB นั้นเพิ่งความสนใจไปที่ตัวเครื่องยนต์

* ขนเส้นเดียวของวัวแก้ว เปรียบเปรยถึงจำนวนน้อยนิดจนไม่ควรค่าแก่การกล่าวถึง

"ของแบบไหนถึงจะสามารถทะลุผ่านห้องเชื้อเพลิงของเทอร์น 800 ซ้ำมหัศจรรย์น้ำมันเชื้อเพลิงกับช่วงกลางที่แรงดันสูง จนสุดท้ายก็เฉือนใบพัดในห้องเครื่องแรงดันต่ำขาดจนส่งผลให้เครื่องยนต์ระเบิด" นิ้วมือเรียวยาวของชายหนุ่มออกแรงเคาะลงบนกระดานไวท์บอร์ด เกิดเป็นเสียงดังกึกๆ

ผู้เฒ่าถาม "ต้องหาคุณสมบัติทางกายภาพแบบไหนโดยเฉพาะ"

จ้าวหนมองไปทางเขา "คุณสมบัติที่ทนทานต่อความร้อน ด้านทานการบีบอัด และมีระดับความแข็งแรงพื้นฐาน...อย่างน้อยก็สามอย่างนี้ เข้าใจหรือยัง"

ดวงตาสองคู่มองสบกัน ก่อนที่ผู้เฒ่าจะผงกศีรษะเล็กน้อย "ครับ เข้าใจแล้ว"

หากจะบอกว่าเอมิเรตส์แอร์ไลน์กับโรลส์-รอยซ์ช่วยจัดหาวัสดุทดลองที่มีมูลค่านับร้อยล้าน ทาง GCAA เองก็ได้จัดสถานที่ทดลองสุดหรูให้

ภายในโกดังกว้างขวางโอ้อ่า เครื่องจักรที่มีความแม่นยำหลายเครื่องถูกวางชิดผนังข้างโกดัง สายวงจรวาวหลายสิบเมตรเชื่อมต่อแบบสลับซับซ้อนเข้ากับเครื่องจักรเหล่านี้กับเครื่องยนต์เทอร์น 800 ซึ่งเป็นเหมือนกับพี่เบิ้มตั้งอยู่กลางโกดัง

เจ้าหน้าที่สืบสวนกับนักทดลองทุกคนต่างสวมชุดป้องกันมิดชิด ยืนอยู่ไกลๆ

จ้าวหนยกมือขึ้น ครู่ต่อมาเจ้าหน้าที่สืบสวน NTSB ก็กดปุ่มสตาร์ทครีน!

ฉับพลันนั้นเสียงกระหึ่มดังสนั่นก็พลันเข้าสู่หูของทุกคน ต่อให้คั่นด้วยชุดป้องกันที่มิดชิด เสียงนี้ก็ยิ่งเสียดแทงโศตประสาทจนทำให้หนึ่งสี่ระชาหนีไปตามมาด้วยกระแสน้ำมันร้อนฉ่ำ มวลอากาศเกิดการบิดเบี้ยวภายใต้อุณหภูมิสูงภายในโกดังปิดสนิทจนลมไม่อาจลอดผ่านยังเป็นเหมือนกับแดนชำระที่ถูกอบด้วยอุณหภูมิสูงถึงแปดสิบองศา

ทุกครั้งที่ทดลองเสร็จหนึ่งครั้งทุกคนต้องพักครู่หนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้เป็นลมแดด

โลวินซ์เสนอความคิดเห็นตั้งแต่วันแรกว่า "พวกเราไม่เห็นต้องทำการทดลองด้วยเครื่องจักรจริงเลย จำลองอุณหภูมิกับแรงดันสูงของเครื่องยนต์เทอร์นัท 800 ในห้องทดลองตรงๆ เพื่อหาคุณสมบัติทางกายภาพที่มีความทนและต้านทานก็ได้แล้วนี่"

จ้าวหนกลับมองเขาอย่างเหยียดหยาม "หิ ลีไว แอนดรูว์ก็คิดแบบนี้ ไม่จำเป็นต้องควบคุมตัวแปรอย่างเข้มงวด แค่ต้องจำลองการทดลอง... โอ้ เพราะมันสุดท้ายเขาถึงพลาดไงล่ะ มันไม่ได้เรียบง่าย เป็นแค่การแตกตัวของโลหะโดยบังเอิญซึ่งไม่อาจทำซ้ำได้ง่ายๆ อย่างที่สมองเซลล์เดียวของเขาคิด เฮอะ สาเหตุปัญญานี้ขนาดนี้ก็ยังคิดออกมาได้ ผันเอาหรือไง"

โลวินซ์ "..."

เมื่อวานนี้นายยังชมว่าความคิดเขาอัจฉริยะมากอยู่เลยไม่ใช่หรือไง!

ราวกับได้ยินคำพูดในใจของโลวินซ์ จ้าวหนจึงกล่าวไปเรื่อยเปื่อยโดยไม่แยแส "ถ้าคนที่ได้รับคำชมคือลีไว แอนดรูว์ ฉันขอเก็บคำชมทั้งหมดก่อนหน้านี้คืน อืม เขาไม่คู่ควร"

โลวินซ์ "..."

นายมันโคตรใจแคบ!

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าทุกการยืนยันของจ้าวหนล้วนมีเหตุผลของตัวเอง

หลังการทดลองจบลงอีกครั้ง ทุกคนก็ออกจากโกดังมาพักผ่อนตรงโซนสำนักงาน ครั้นเข้ามาในกองบัญชาการสืบสวนที่แสนเย็นฉ่ำ คนทั้งหมดก็รีบถอดชุดป้องกันหนักอึ้ง หาจุดที่เครื่องปรับอากาศปล่อยลมออกมาแล้วหอบหายใจเอือกใหญ่

จ้าวหนยืนอยู่ข้างหน้าต่าง เขาตึงคอเลื้อย หยอดเหงื่อร้อนผ่าวไหลลงไปตามแนวกระดูกไหปลาร้า

"ผมเหมือนจะยุ่งหมดแล้วครับ"

จ้าวหนหันหน้าไปเห็นชายหนุ่มหน้าสวยเดินมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ ในมือถือขวดน้ำเย็นยื่นให้

จ้วหวนเลิกคิ้วแล้วรับน้ำเย็นมา

ทั่วทั้งตัวของผู้หญิงเองก็เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อเช่นกัน ส่งผลให้เสื้อเชิ้ตสีดำแนบสนิทกับร่างกาย เส้นผมชื้นเหงื่อจับเป็นช่อ แนบอยู่สองข้างแก้มเป็นปอยๆ ถึงอย่างนั้นเขากลับไม่สนใจตัวเองก่อน แต่เลือกที่จะเดินมาส่งน้ำชาวดนนี้ให้

จ้วหวนว่า "นายไม่ร้อนหรือ"

ผู้หญิง "ผมไม่ค่อยกลัวร้อน ผมช่วยคุณมัดผมใหม่ครับอาจารย์จ้วมัดขึ้นไปน่าจะเย็นขึ้นหน่อย"

"อืม"

ชายหนุ่มถอดอย่างมัดผมหลวมๆ ออก ก่อนจะสอดนิ้วมือผ่านเส้นผมเปียกชื้น เขาไม่รังเกียจว่าเหงื่อสกปรก เกยหน้าขึ้น ตั้งอกตั้งใจสางเส้นผมที่ค่อนข้างยาวเหล่านี้

หากจะบอกว่าตอนที่เพิ่งเจอจ้วหวนเมื่อครึ่งปีก่อน แม้ว่าชายคนนี้จะไว้ผมยาว สำหรับผู้ชายก็ถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจได้ ทว่าครึ่งปีต่อมาจ้วหวนก็ไม่เคยตัดผมเลยสักครั้ง ดังนั้นผมยาวๆ แบบนี้จึงดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

ชายคนนี้น้ำตาตื้นเกินไป ใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตาเอาอยู่ทุกทรงผม ตอนนั้นผมของเขาถูกรวบไว้ที่ท้ายทอย ตรงหน้าผากมีปอยผมระลงมาอย่างเป็นธรรมชาติ ทว่าแม้เขาจะจัดการกับผมที่ยาวได้ แต่มั่นกัไม่ใช่เหตุผลที่ไว้ผมยาว

ผู้หญิง "ทำไมไม่ตัดผมล่ะครับ"

จ้วหวนที่กำลังจะเติมน้ำชะงักไป "หืม?"

ผู้หญิงอ้าปาก ทว่ากลับไม่ได้ถามเป็นรอบที่สอง

ครั้นหันตัวมาเห็นสีหน้าเงิบขมขื่นของชายหนุ่ม จ้วหวนก็โค้งมุมปาก พลางพุดยืมๆ "ทำไมไม่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแล้วล่ะ"

ผู้หญิง "..."

ผ่านไปพักหนึ่งผู้หญิงก็ตอบเสียงนึ่ง "ไม่สะดวกครับ"

"อ้อ ไม่สะดวก..." เสียงลากยาวเล็กน้อย จ้วหวนก็มึนศีรษะมองชายหนุ่มตรงหน้า ถ้อยคำเยิ่นเย้ออย่างคลุมเครืออยู่ตรงปลายลิ้น เขาคดเสียดใจให้บาลง "อะไรที่ไม่สะดวกล่ะ"

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินไปด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์

จ้าวหนวยกั๊ม "มุกแป๊กนี่ไม่ตลกหรอก"

ผู้หญิงหยุดฝีเท้า หันตัวมามองอีกฝ่ายหนึ่งๆ

"ผมได้ยินลุงโจเซฟบอกว่าคุณกับลีไว แอนดรูว์เคยผัดใจกันนิดหน่อย"

จ้าวหนวยกั๊ม เขาย่นคิ้วแล้วส่งเสียงซี "ทำไมอะไรๆ ลุงโจเซฟก็เอาไป

พูดข้างนอกซะหมด"

ผู้หญิงจ้องเขานิ่งๆ "เพราะอะไรครับ"

จ้าวหนวย "หืม?"

ผู้หญิงกำมือแน่นแล้วก้าวเข้าไปหนึ่งก้าว "ผมถามว่าเพราะอะไร... ในฐานะหัวหน้านักออกแบบแมคฟลาย F485 คุณน่าจะเป็นคนที่หวังให้มันไม่มีปัญหามากที่สุด ฉันทำไมคุณถึงปฏิเสธข้อเสนอนะของรองผู้อำนวยการ NTSB แล้วยื่นกรานเรียกร้องให้สืบสวนด้านความขัดข้องของเครื่องบินต่อ"

จ้าวหนวยแคะหูพลางกล่าวอย่างเอื่อยเอื่อย "มีบางเรื่องที่น่าจะต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจน ฉันไม่เคยบอกว่าต้องเป็นความขัดข้องของเครื่องบินแน่ๆ แค่บอกว่าจะตัดความเป็นไปได้นี้ทิ้งไปไม่ได้ ลุงโจเซฟไม่ได้บอกนายให้ชัดเจนหรอก"

ผู้หญิง "เพราะฉันทำไม่ครับ"

ดวงตาของจ้าวหนวยที่กำลังจับจ้องชายหนุ่มเบื้องหน้าค่อยๆ เข้มขึ้น

ดวงตาใสกระจ่างคู่่นั้นเปล่งประกายแวววาวและจริงจัง รวากับแลงมาด้วยชีวิต เหมือนกับว่าเขาข้ามผ่านครึ่งจักรวาลมาเพ่งมองตนอย่างแข็งแกร่ง และจะไม่ยอมละสายตาออกไปไหนทั้งสิ้น

หลังจากนั้นพักใหญ่จ้าวหนวยก็เอ่ยว่า "ฉันนายบอกฉันก่อนสิว่าทำไมถึงไม่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว แล้วฉันจะบอกนาย"

ผู้หญิง "คุณรู้สาเหตุอยู่แท้ๆ เจ้าหน้าที่สืบสวนหลายคนต่างก็ไม่ใส่ รวมทั้งซูเพย์ก็ไม่สวมเสื้อยืดสีขาวแล้วเหมือนกัน"

จ้าวหนวยร้อง "อ้อ" ผ่่วเบา "แต่ฉันอยากได้ยินนายพูดจากปาก"

หลังเจียบอยู่นานมากผู้หญิงก็ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "เพราะหลัง

เสื้อผ้าสีขาวขึ้นหิ้งก็เหมือนว่าไม่ได้ใส่อะไรเลย มันค่อนข้างน่าระอึกระอ่วน นะครับ"

จ้าวหนว "ตอนอยู่เฮลซิงกินายเคยบอกกับฉันประโยคหนึ่ง"

ผู้แจ้งเหตุนำหน้ามองเขาพลางเผยสีหน้ามึนงง เขาเคยพูดไว้ตั้งเยอะตั้งแยะ ไม่รู้เลยว่าตอนนี้จ้าวหนวหมายถึงประโยคไหน

จ้าวหนวเอียงศีรษะ คลี่ยิ้มมองเขา "นายบอกนายรู้สึกว่าเป็นความผิด ของมัน"

สองตาของผู้แจ้งพลันเบิกกว้าง ตะลึงมองชายหนุ่มตรงหน้า

เมื่อครั้งปีก่อนที่เฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ เจแปนแอร์ไลน์ JL917 ตกลง ข้างสนามบินวันตา วันนั้นเขามายังสนามหญ้าที่เครื่องบินตก สายลมพัดโชย มาจากที่ห่างไกล เขาสูบลำฟ้าพื้นดินใหม่เกรียมดำปี เสียงสายลมกระซิบแผ่วอยู่ ข้างหู ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาคล้ายจะได้ยินสายลมกำลังเอื้อนเอ่ยคำพูด

นั่นคือสัญญาตบฏาณจากส่วนลึกของจิตวิญญาณ

ในฐานะนักบินระดับแนวหน้า เขาสัมผัสได้อย่างแจ่มชัดว่านี่ไม่ใช่ ความผิดของนักบินทั้งหมด ดังนั้นเครื่องบินลำนี้จึงไม่ได้ถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ขนาดนั้น

และในเวลานี้จ้าวหนวก็กำลังบอกว่าเขารู้สึกว่าอุบัติเหตุเครื่องบินตกของ โรเจอร์ 318 เป็นความผิดของเครื่องบิน

อากาศทั้งหมดในปอดถูกช่วงชิงไปจนหมดในพริบตาเดียว ผู้แจ้งซักถาม เขาแบบแทบทนรอไม่ไหว "เพราะงั้นคุณรู้สึกว่าร็อดเจอร์ 318 เป็นเพราะเครื่องบิน ชัดข้อ? คุณรู้สาเหตุอุบัติเหตุเครื่องบินตกของมันแล้ว?"

จ้าวหนวเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "ฉันเคยพูดหรือไง"

ผู้แจ้งนิ่งไป อึดใจต่อมาเขาก็กำลังจะอ้าปาก แต่ทันใดนั้นด้านนอกก็ พลันมีเสียงวุ่นวายดังแว่วมา

เสียงตะโกนดังลั่นของโลวินซ์ต่อให้อยู่นอกประตูก็ยังได้ยิน เขาตวาด ด้วยน้ำเสียงตื่นตกใจ "สื่อ? พวกเราต้องไม่ได้เปิดเผยกับสื่ออยู่แล้ว เป็นเรื่อง งามหน้าที่ GCAA ของพวกคุณทำนั่นแหละ! แม่งเอ๊ย! นี่มันเรื่องอะไรวะ!

NTSB ของพวกเราถือยากเก็บเป็นความลับเหมือนกันนั่นแหละ ไม่งั้นคุณคิดว่าทำไมผมถึงโผล่หัวมาอยู่ที่นี่ ก่อนสืบเรื่องนี้ให้ชัดเจน ห้ามเปิดเผยข่าวใดๆ กับโลกภายนอกทั้งนั้นโอเคไหม! ก่อนพวกเรามา นี่คือการรับรองที่พวกคุณให้ไว้กับ NTSB ตอนนั้นผมขอให้พวกคุณรีบสืบเลยว่าตกลงมันเรื่องอะไรกันแน่ พร้อมทั้งปิดข่าวด้วย!"

ผู้แจ้งกับจั่วหวนต่างขมวดคิ้ว

เมื่อทั้งคู่ก้าวเท้าออกไปก็เห็นความอลหม่านวุ่นวายด้านนอก เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ตอนแรกนั่งพักดื่มน้ำเย็นตากแอร์สบายใจเฉิบแต่ละคนต่างลุกขึ้นโลvinซ์กับเมฮายีนอยู่ตรงข้ามกัน สีหน้าทั้งสองคนต่างย่ำแย่สุดๆ

โลvinซ์โบกมือด้วยความเกรี้ยวกราด "เชี่ยเอ๊ย ตอนนี้อยากถามว่ายังไงจะเปิดเผยกับภายนอกทั้งแบบนี้?"

เมฮายีนก็บ่นหน้าเย็นชา "คุณโลvinซ์ ผมจำต้องสงสัยพวกคุณ NTSB เพิ่งมาเมื่อวันก่อน วันนี้ข่าวก็เปิดเผยออกไปแล้ว"

"ว่าในนะ คุณสงสัยผม?" โลvinซ์หัวเราะลั่นแบบเสื่อจะเชื้อ "เชื่อเถอะว่าผมอยากรักษาความลับนี้ยิ่งกว่าคุณ และหวังให้การสืบสวนอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์ไม่มีจุดพลิกผันใดๆ ยิ่งกว่าคุณอีก! ผมอธิษฐานก่อนนอนทุกคืน หวังว่านี่จะเป็นแค่ความเข้าใจผิดที่ไม่สำคัญอะไร!"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ผู้แจ้งก็ตะลึงงันไปเล็กน้อย ทว่าก็เข้าใจทันใด

หรือโลvinซ์กับรองผู้อำนวยการแอนดรูว์ของ NTSB จะมีความสัมพันธ์พิเศษอะไรบางอย่าง?

จั่วหวนหัวเราะเสียงเย็น ก่อนจะเดินเข้าไปหาลิ้นด้วยสีหน้าบึ้งตึงขึ้นสุด "เกิดอะไรขึ้น"

สาวสวยชาวฝรั่งเศสกะพริบตาด้วยท่าทีใสซื่อบริสุทธิ์ เธอระบายยิ้มก่อนตอบว่า "รีด นี่ไม่เกี่ยวกับฉันนะ ฉันจะไปได้ไงว่าเที่ยงวันนี้สื่อใหญ่ๆ หลายสำนักของเอมิเรตส์จะประกาศข่าวบนอินเตอร์เน็ตกะทันหันว่าอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 เมื่อสี่สิบสามปีก่อนเกิดสถานการณ์พลิกผัน เป็นไปได้สูงว่าการสืบสวนในตอนนั้นจะผิดพลาด"

ลุงโจเซฟว่า "ข่าวรั่วจากทางโรลส์-รอยซ์หรือเปล่า"

ลีน่า "ไม่ใช่แน่นอนค่ะ ฉันไม่ได้บอกโรลส์-รอยซ์ว่าที่जूๆ ก็เริ่มสืบสวนอุบัติเหตุเครื่องบินตกของเอมิเรตส์แอร์ไลน์ 411 ใหม่อีกครั้งเป็นเพราะมีผู้เห็นเหตุการณ์รายใหม่ โรลส์-รอยซ์รู้แค่ว่าสถานการณ์พลิกผัน แต่ไม่รู้เรื่องผู้เห็นเหตุการณ์รายใหม่ เพราะฉันมีแค่ NTSB GCAA กับตัวเอมิเรตส์แอร์ไลน์... ที่จะเปิดเผยข่าวกับสื่อได้"

ตัวอย่าง

UAAG空难调查组 3
UAAG Kong Nan Diao Cha Zu 3

UAAG ทีมสืบสวนอุบัติเหตุทางอากาศ 3
โมเฉินฮวน เขียน
Tear แปล

จำนวน 288 หน้า
ราคา 379 บาท

Published originally under the title of
《UAAG空难调查组》(UAAG Kong Nan Diao Cha Zu)
Copyright © 莫晨欢 (Mo Chen Huan)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3375-3

ภาพประกอบ Cyril
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ทีม UAAG ต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่
เมื่อพวกเขาถูกเชิญให้มีส่วนร่วมในการสร้างเครื่องบิน

ขณะที่เรื่องราวของอุบัติเหตุเรโกร์ 318 ก็ยังตามหลอกหลอน**ฝูเจิง**ไม่เลิก
เมื่อมันคือโศกนาฏกรรมที่พรากรอบครัวของเขาไปตลอดกาล
ทั้งยังเชื่อมโยงกับ**จ้าวหวิน**ในฐานะนักออกแบบเครื่องบินลำนั้น...

ความสัมพันธ์ไม่มีชื่อเรียกของจ้าวหวินและ**ฝูเจิง**กำลังสั่นคลอน
ชีวิตที่ดูเหมือนจะลงตัวต้องเผชิญกับบททดสอบครั้งใหญ่
เมื่อเรื่องราวทั้งหมดต่างดาบิดมเข้ามาอย่างยากที่จะหลีกเลี่ยงได้
สุดท้ายแล้วพวกเขาจะประคับประคองความรักครั้งนี้ให้มันคงต่อไปได้หรือไม่

Warning: trauma, blood, dead bodies,
mentioned suicide & terrorism, violence,
domestic violence

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3375-3

9 786160 633753

ราคา 379 บาท